

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Jany Hullovej, v právnej veci žalobcu **1/ Ing. I. H. J.**, žalobcu **2/ R. P. rod. H. T.** a žalobcu **3/ J. R. rod. H. M.**, právne zastúpených JUDr. A. F., advokátom so sídlom D., proti žalovanému **JUDr. J. V., advokát, so sídlom M.**, správca konkurznej podstaty úpadcu K. s. r. o. v konkurze, F., IČO: X., **o vylúčenie peňažnej odplaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty úpadcu**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. júna 2009, č. k. 52Cbi/17/2008-174, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. júna 2009, č. k. 52Cbi/17/2008-174 **p o t v r d z u j e.**

Žalobcom 1/ až 3/ súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 23. 06. 2009, č. k. 52Cbi/17/2008-174 rozhodol tak, že žalovaný je povinný vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu K. s. r. o. v konkurze, sídlo F., IČO: X., peňažnú odplatu v sume 6 124,28 Eur, získanú a prijatú do podstaty z predaja vecí - hospodárske budovy (prasačnik), ležiacej na pozemku PK X. a KN parcela č. X. v katastrálnom území V., ktorá bola zapísaná

v súpise konkurznej podstaty úpadcu K. s. r. o. v konkurze, podľa katastra nehnuteľností v čase jej odpredaja správcom označenej ako dielňa bez súpisného čísla, na parcele č. X. v k. ú. V.. Vo zvyšku súd konanie zastavil a žalobcom 1/ až 3/ súd náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ až 3/ sa žalobou zo dňa 15. 08. 2008 domáhali voči žalovanému vylúčenia peňažnej odplaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty žalobcu vo výške 250 000,-- Sk, po čiastočnom späťvzátí vo výške 184 500,-- Sk, t. j. 6 124,28 Eur. Žalovaný, aj podľa vyjadrenia žalobcov, zaradil predmetnú nehnuteľnosť, ktorej peňažnej odplaty sa žalobcovia domáhajú, do súpisu konkurznej podstaty oprávnene, nakoľko bola vedená na liste vlastníctva úpadcu. Túto skutočnosť nespochybňujú ani žalobcovia, ani správca konkurznej podstaty, ktorý uviedol, že nemal vedomosť o tom, že by k predmetnej nehnuteľnosti patrilo vlastnícke právo iných osôb ako úpadcu. Žalobcovia uviedli, že sa o tom, že ich stavba - hospodárska budova (prasačnik) bola viackrát prevedená, dozvedeli iba v januári 2007, kedy im túto skutočnosť oznámil P. O.. Zistili, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudla spoločnosť A. I. s. r. o., kúpou od MVDr. H. ktorá ju nadobudla od správcu konkurznej podstaty a táto stavba je v celosti zapísaná ako vlastníctvo spoločnosti A. I. s. r. o., na LV č. X. pre k. ú. V.. Z rozhodnutia P. Ú. v L. č. Vn X./93 zo dňa 01. 09. 1993 súd prvého stupňa zistil, že P. Ú. v L. týmto rozhodnutím priznal oprávneným osobám, medzi ktorými sa nachádzali aj žalobcovia, vlastnícke právo jednak k pozemkom, stavbám, kde okrem iných bola v rozhodnutí uvedená aj hospodárska budova (prasačnik) vedená v pozemkovo-knižnej vložke č. X. PK X. parcela č. X., a to v celosti s tým, že nehnuteľnosti na vložke č. X. získa JUDr. J. V. D. v 3/6, R. P. rod. H. v 1/6, Ing. I. H. v 1/6 a J. B. rod. H. v 1/6. Z Protokolu o odovzdaní a prevzatí vecí a nehnuteľností vo veci reštitučných nárokov JUDr. J. V. D. a spol. mal súd preukázané, že odovzdávajúci S., š. p., S. Š. M. L. odovzdal dňa 31. 08. 1994 na základe Dohody o náhrade za budovy a stavby dotknuté reštitúciou uzavretej dňa 16. 06. 1994, ako aj podľa rozhodnutia P. Ú. v L. Vn X./93 zo dňa 01. 09. 1993 k 01. 09. 1994 tieto veci a stavby: okrem iných aj hospodársku budovu, dielne a sklad inventárne číslo X.. Z osvedčenia o dedičstve je zrejmé, že žalobcovia sa stali jediní závetní aj zákonní dedičia všetkého majetku JUDr. J. V. D. a dedením nadobudli aj jeho spoluvlastnícky podiel 3/6-ín z uvedenej stavby hospodárska budova (prasačnik) a žalobcovia sa stali ideálnymi podielovými spoluvlastníkmi každý po 1/3-ne celku. Z prílohy Zmluvy o predaji časti

podniku č. X./2002, a to konkrétne z výpisu z LV č. X. súd zistil, že predmetná nehnuteľnosť na parc. č. X., nazvaná dielňa bola vedená ako vlastníctvo F. N. M. a následne zapísaná ako vlastníctvo spoločnosti K., s. r. o., v celosti.

Po vykonaní dokazovania predloženými dôkazmi mal súd prvého stupňa za to, že nárok žalobcov je dôvodný. Žalobcovia hodnoverným spôsobom preukázali oprávnenosť svojho nároku, teda tú skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť bola v ich vlastníctve, a to na základe rozhodnutia P. Ú. v L. č. Vn X./93, následne im bola ku dňu 31. 08. 1994 protokolárne odovzdaná, bola zahrnutá aj do znaleckého posudku, ktorý dal vyhotoviť pozemkový úrad a bola týmto znaleckým posudkom ohodnotená ako nehnuteľnosť patriaca oprávneným osobám. Nejakým spôsobom, zrejme nedopatrením sa nedostala na LV žalobcov, ktorí sú jej vlastníckmi, následne bola zapísaná ako vlastníctvo úpadcu a správca konkurznej podstaty po zistení, že má okrem iných aj túto nehnuteľnosť vo vlastníctve úpadcu na základe opatrenia krajského súdu, túto predal a v súčasnej dobe je táto nehnuteľnosť vlastníctvom spoločnosti A. I., s. r. o. Žalobcovia počas konania preukázali, že im vlastníctvo tejto nehnuteľnosti patrilo, je pravdou, že v čase spisovania konkurznej podstaty ju mal správca konkurznej podstaty zahrnutú vo vlastníctve úpadcu. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z predloženého rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 394/2002 a hoci bolo zrejmé, že takáto žaloba je dôvodná, žalobcovia sa t. č. už nemôžu domáhať vylúčenia predmetnej nehnuteľnosti z konkurznej podstaty v zmysle ust. § 19 ZKV, nakoľko už sa v konkurznej podstate takáto nehnuteľnosť nenachádza. Preto majú podľa názoru súdu prvého stupňa právo na vylúčenie peňažnej odplaty za speňažený majetok. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd žalobe vyhovel a určil, že žalovaný je povinný vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o., peňažnú odplatu vo výške 6 124,28 Eur. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle ust. § 150 O. s. p., a to tak, že žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal.

Proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa v časti povinnosti vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu peňažnú odplatu vo výške 6 124,28 Eur podal odvolanie žalovaný a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu žalobcov v plnom rozsahu zamietne. Uviedol, že ako správca konkurznej podstaty sa necíti byť pasívne legitimovaný v tomto súdnom spore, pretože v podstate úpadca K., s. r. o. v konkurze, F., bol už 3. vlastníck predmetných

nehnutelností, ktoré boli prevádzané na základe konkrétnych zmlúv, pretože pôvodný vlastník Š. M. previedol predtým nehnuteľnosti prostredníctvom F. N. M. na spoločnosť L. N., s. r. o., L. a následne tieto nehnuteľnosti boli dané do nájmu inej spoločnosti a potom odpredané spoločnosti K. s. r. o. L. Na základe príslušných informácií zo S. K. v L. žalovaný tieto nehnuteľnosti zapísal do konkurznej podstaty, pričom navrhovatelia nevzniesli žiadne námietky proti takémuto zápisu s tým, že podľa schváleného plánu speňaženia žalovaný predmetné nehnuteľnosti predával, a to prostredníctvom inzerátov v regionálnych denníkoch s tým, že tieto nehnuteľnosti boli odpredané až v 3. kole záujemkyni MVDr. H. ktorá ich následne podľa zistenia v súdnom konaní previedla na ďalší subjekt A.I., s. r. o., R.. Z týchto dôvodov teda odvolateľ nepovažuje rozhodnutie súdu za správne, pretože ako správca konkurznej podstaty postupoval so starostlivosťou riadneho hospodára a výlučne so schváleným plánom speňaženia a nemal vedomosť o akýchkoľvek nárokoch navrhovateľov na predmetné nehnuteľnosti.

Odvolateľ ďalej samotné rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje z hľadiska odôvodnenia za nejasné a nezrozumiteľné, pričom ak súd konštatuje na strane X., že nejakým spôsobom, zrejme nedopatrením sa nedostala na list vlastníctva predmetná nehnuteľnosť žalobcov, tak táto skutočnosť je zrejme konštatovaním súdu, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ani v žiadnom právnom predpise, pretože bolo povinnosťou navrhovateľov, ktorí získali predmetné nehnuteľnosti v reštitúcii, sa snažiť o to, aby došlo aj k ich zápisu na príslušných listoch vlastníctva. Pokiaľ sa tak nestalo a predmetné nehnuteľnosti boli súčasťou privatizačného projektu a následne odpredávané viacerým subjektom, kde v podstate táto nehnuteľnosť v súčasnej dobe už päťkrát zmenila majiteľa, tak odvolateľ nechápe, že v tomto smere môže byť zaviazaný ako správca konkurznej podstaty vylúčiť peňažnú odplatu vo výške 6 124,28 Eur, získanú do podstaty z predaja veci.

Odvolateľ má za to, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ O. s. p. na takejto určovacej žalobe, a to z toho dôvodu, že v podstate nehnuteľnosť bola prevádzaná legálnym spôsobom na základe skutočností, vyplývajúcich zo správy katastra, kde podľa katastrálneho zákona je zřejmé, že vlastníkom nehnuteľností je ten subjekt, ktorý je zapísaný ako vlastník na príslušnej správy katastra, pokiaľ sa nepreukáže v súdnom konaní inak. Vylúčením peňažnej odplaty vo výške 6 124,28 Eur by došlo

k poškodeniu veriteľov úpadcu, ktorí si uplatnili nároky v konkurznom konaní a ktoré im boli správcom konkurznej podstaty priznané. Z týchto dôvodov žalovaný podáva odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý okrem citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR neodôvodnil žiadnymi právnymi skutočnosťami, ktorými by bolo možné polemizovať, prečo tak rozhodol a prečo vyhovel takémuto žalobnému návrhu.

Žalobcovia 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedli, že prvostupňový súd v tejto veci správne a aj v súlade so zákonom vyhodnotil prejudiciálnu otázku tohto sporu, spočívajúcu v tom, kto bol do roku 2006 (kedy ju žalovaný, ako SKP úpadcu speňažil) vlastníkom stavby hospodárska budova (prasačnik), evidovanej pôvodne v Účtovnej evidencii povinnej osoby (S. S., š.p.) do roku 1994 ako dielňa a sklad s inventárnym číslom X.. Súd podľa žalobcov správne ustálil, že spoluvlastníctvo k celej tejto stavbe žalobcovia nadobudli jednak právoplatným reštitučným rozhodnutím P. Ú. v L. číslo Vn X./93 z 01. 09. 1993, ako aj dedením po ich právnom predchodcovi, JUDr. J. V. D. po ktorom všetci traja žalobcovia boli jeho dedičia, medzi sebou v rovnakých podieloch, lebo nik iný po ňom tento majetok v M. nededil.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení zdôraznili, že bývalej povinnej osobe S., S. Š. M., štátny podnik, bolo taktiež riadne doručené reštitučné rozhodnutie P. Ú. v L. číslo Vn X./93 z 01. 09. 1993. Sporná stavba bola žalobcom, ako oprávneným osobám protokolárne a aj v prírode fyzicky vydaná v roku 1994 zo strany povinnej osoby S. S. š. p. Predmetná stavba preto už nemala žiaden zákonný dôvod naďalej ostať ani v evidencii M. S. S., š. p. Tento štátny podnik taktiež mal podľa zákona povinnosť postarať sa aj o to, aby táto stavba už medzi nehnuteľnosťami vo vlastníctve štátu, ku ktorým mal právo hospodárenia, nebola evidovaná ani na liste vlastníctva S. S., š. p. na katastri (§ 14 písm. a/ zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností, resp. od 01. 01. 1996 § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností). Podľa zákona táto stavba potom po r. 1993 z uvedených dôvodov nemohla byť ani súčasťou či zložkou toho majetku, ktorý v rámci privatizácie tohto štátneho podniku zo zákona prešiel na F. N. M. S.. Následne túto stavbu v rámci zmluvy o predaji podniku ani F. S. nemohol platne previesť do vlastníctva spoločnosti K., s.r.o., lebo ju F. S. nevlastnil a nemal k nej ani žiadne iné právo, ktoré by ho oprávňovalo touto stavbou, ako nehnuteľnosťou, v rámci zmluvy o predaji podniku platne disponovať

a prevádzat' jej vlastníctvo. Vo vzťahu k tejto stavbe, ako nehnuteľnosti, v súvislosti s uzavretou zmluvou o predaji podniku medzi predávajúcim F. S. a kupujúcim K. s. r. o., sa neuplatňuje ani ust. § 483 ods. 3 v spojení s § 446 Obchodného zákonníka, lebo použitie ust. § 446 Obchodného zákonníka je v tomto prípade, pretože ide o nehnuteľnosť, podľa žalobcov pojmovovo vylúčené. V časti, týkajúcej sa uvedenej spornej stavby je teda Zmluva o predaji časti podniku č. X./2002 absolútne neplatná podľa ust. § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo ňou F. S. vo vzťahu k nej prevádzal na kupujúceho viac vlastníckych práv, než v skutočnosti mal. Z uvedeného podľa žalobcov vyplýva, že ani spoločnosť K., s. r. o. sa podľa zákona nestala, ani nemohla stať vlastníkom tejto stavby napriek tomu, že ju mala zapísanú aj na liste vlastníctva. Preto aj po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu K., s. r. o., bola táto stavba žalovaným, ako SKP úpadcu K., s. r. o., neoprávnene zaradená a zapísaná aj do súpisu konkurznej podstaty úpadcu (§ 6 zákona č. 328/199 I Zb. o konkurze a vyrovnaní).

Žalobcovia 1/ až 3/ ďalej uvádzajú, že počas súdneho sporu nikdy netvrdili, že žalovaný oprávnenne zapísal uvedenú stavbu do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. Takéto tvrdenie prvostupňového súdu zrejme vychádza iba z nesprávnej interpretácie výpovede právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní 02. 06. 2009, kde ale bola reč iba o tom, že ak mal predmetnú stavbu úpadca na LV zapísanú, tak činnosť žalovaného, ako správcu v čase jej predaja nemožno z odbornej stránky spochybnit', lebo postupoval podľa zákona a iba neskôr sa zistilo, že takto predal nehnuteľnosť, ktorá v skutočnosti nepatrila úpadcovi. Napriek tomu, že úpadca nebol vlastníkom predmetnej stavby a k jej speňaženiu zo strany SKP úpadcu došlo skôr, než mu žalovaní oznámili, že oni sú jej vlastníkami a nie úpadca, a teda že je neoprávnene zaradená aj do súpisu podstaty, takéto jej nadobudnutie MVDr. H. od SKP úpadcu K., s. r. o. v rámci jej speňaženia v konkurze má podľa žalobcov právne účinky platného prevodu vlastníctva aj voči žalobcom, ako pôvodným vlastníkom tejto stavby (§ 27 ZKV, § 132 Občianskeho zákonníka). V takom prípade žalobcom neostávalo iné, ako domáhať sa od SKP úpadcu žalobou vydania už iba toho výt'azku, ktorý za speňaženie uvedenej stavby do konkurznej podstaty prijal. Podľa žalobcov tým je daná pasívna legitímácia žalovaného, ako SKP úpadcu K., s. r. o., v tomto súdnom spore, ktorá mu inak v tejto veci vyplýva aj z ust. § 14 ods. 1 písm. c/ ZKV.

Žaloba žalobcov 1/ až 3/ o vydanie peňažnej náhrady (surogátu) namiesto ich pôvodného nároku na vylúčenie predmetnej stavby zo súpisu podstaty úpadcu je typickou procesnou žalobou. Takúto žalobu majú právo žalobcovia, ako vlastníci, takto v konkurze už správcom speňaženej veci, podať kedykoľvek počas trvania konkurzu, bez ohľadu na to, či k jej podaniu už boli, alebo ešte neboli konkurzným súdom vyzvaní. Preto sa na rozdiel od tvrdenia žalovaného, uvedeného v jeho odvolaní, v tomto konaní podľa žalobcov nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu podľa ust. § 80 písm. c/ O. s. p. Žalobcovia zdôrazňujú to, že aby súd mohol o takejto procesnej žalobe žalobcov konať, sa vyžaduje, aby konkurz proti úpadcovi prebiehal, resp. trval, aby žalobcovia uplatnili u SKP úpadcu skutočnosť, že ich vec (nehnutelnosť) bola ním neoprávnene zaradená (zapísaná) do súpisu konkurznej podstaty úpadcu a aby lehota na podanie takejto žaloby (ak bola súdom určená podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV) neuplynula márne ešte pred jej podaním. Žalobcovia majú za to, že v danom prípade sú všetky tieto podmienky splnené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobcovia žiadajú, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v tejto veci ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcov. Žalobcovia vyjadrením k odvolaniu žalovaného zároveň oznámili, že nesúhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto veci bez nariadenia pojednávania o odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p. a po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Z podaného odvolania vyplýva, že k porušeniu odvolateľovho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu došlo tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Vec sa chápe širšie než výrok napadnutého rozhodnutia a patrí sem aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti

nároku a dodržiavania procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

Predmetom sporu je žalobcami 1/ až 3/ uplatnený nárok na vylúčenie peňažnej odplaty za speňažený M. z konkurznej podstaty žalobcu vo výške 250 000,-- Sk, po čiastočnom späťvzati vo výške 184 500,-- Sk, t. j. 6 124,28 Eur. Žalobcovia svoj nárok odvodzujú od tej skutočnosti, že správca konkurznej podstaty (žalovaný) zapísal do súpisu konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o. v konkurze, hospodársku budovu (prasačnik), ležiacu na pozemku PK X. a KN parcela č. X. v katastrálnom území V., za ktorú budovu žalovaný získal a prijal do podstaty z predaja veci peňažnú odplatu v sume 6 124,28 Eur. Žalobcovia v konaní hodnoverným spôsobom preukázali oprávnenosť svojho nároku, teda tú skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť bola v ich vlastníctve, a to na základe rozhodnutia P. Ú. v L. č. Vn X./93. Pri tejto skutočnosti je potrebné zdôrazniť, že v čase zaradenia tejto nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, ako aj v čase jej odpredaja, bola predmetná nehnuteľnosť vedená na liste vlastníctva úpadcu.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55K/176/2004-90 zo dňa 08. 04. 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 05. 2005, bol vyhlásený konkurz na obchodnú spoločnosť K., s. r. o., so sídlom F., IČO: X.. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J. V., advokát, M..

Podľa ust. § 18 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) súpis podstaty (ďalej len „súpis“) vykoná správca podľa pokynov súdu s použitím zoznamu predloženého úpadcom.

Podľa ust. § 19 ods. 1 ZKV ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene (ust. § 19 ods. 2 ZKV).

Zápis M. do súpisu konkurznej podstaty deklaruje navonok skutočnosť, že správca konkurznej podstaty považuje takýto majetok za majetok podstaty a nakladá s ním ako s majetkom podliehajúcim konkurzu. Súpis majetku podstaty predstavuje titul, ktorým správca konkurznej podstaty dokladá, že je oprávnený so spísaným majetkom pri jeho speňažení nakladať. Za súčasť majetku konkurznej podstaty úpadcu sa považuje všetok majetok, o ktorom správca konkurznej podstaty vykonal súpis, a ktorý z tohto súpisu nebol vylúčený. V prípade, že nastane nevyvrátiteľná domnienka správnosti súpisu vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt do konkurznej podstaty, je správca konkurznej podstaty osobou oprávnenou takýto majetok speňažiť. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je vylučovacia (excindačná) žaloba podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV. Legitimácia k vylučovacej žalobe je daná tým, že vec bola správcom zaradená (zapísaná) do súpisu podstaty. Vylučovacia žaloba je svojou povahou žalobou procesnou, prostredníctvom ktorej žaloby sa pre dobu trvania konkurzu konečným spôsobom vymedzuje príslušnosť určitého majetku ku konkurznej podstate.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že správca konkurznej podstaty (žalovaný) zapísal do súpisu konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o. v konkurze, hospodársku budovu (prasačnik), ležiacu na pozemku PK X. a KN parcela č. X. v katastrálnom území V., ktorú následne aj speňažil. Žalobcovia 1/ až 3/ v konaní preukázali, že predmetná nehnuteľnosť bola ich vlastníctvom, ktorú skutočnosť preukázali rozhodnutím P. Ú. v L. č. Vn X./93, pričom údaj o vlastníckom práve úpadcu k tejto nehnuteľnosti, vyplývajúci z listu vlastníctva, bol nesprávny. Žalobcovia 1/ až 3/ však proti tomuto spísanému majetku nepodali vylučovaciu žalobu podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že až do dňa podania žaloby zo dňa 15. 08. 2008, neboli žalobcovia 1/ až 3/ konkurzným súdom vyzvaní na podanie takejto žaloby podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV, preto ani konkurzným súdom určená lehota na jej podanie v prípade žalobcov ani nemohla začať plynúť, z ktorej skutočnosti vyplýva, že ak ani nezačala plynúť, tak ju žalobcovia ani nemohli zmeškať.

V čase po speňažení dotknutej nehnuteľnosti, žalobcovia z titulu svojho vlastníckeho práva už nemôžu vznášať žiadne nároky proti osobe, ktorá následne tento majetok nadobudla od správcu konkurznej podstaty v dôsledku jeho speňaženia. Žalobcom 1/ až 3/ v predmetnom

prípade neuplynula lehota na podanie vylučovacej žaloby podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV, pričom žalobu na vylúčenie hospodárskej budovy (prasačník), ležiacej na pozemku PK X. a KN parcela č. X. v katastrálnom území V., už žalobcovia podať ani nemôžu, nakoľko tento majetok už netvorí konkurznú podstatu úpadcu, lebo bol speňažený. V takomto prípade majú žalobcovia 1/ až 3/ oprávnenie uplatniť žalobu o vylúčenie peňažnej odplaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty úpadcu podľa ust. § 19 ods. 2 ZKV, ktorú žalobu žalobcovia 1/ až 3/ dňa 15. 08. 2008 aj podali.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, keď napadnutým rozhodnutím uložil žalovanému povinnosť vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o. v konkurze, peňažnú odplatu v sume 6 124,28 Eur, získanú a prijatú do podstaty z predaja veci tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

V odvolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov odvolacieho konania vzniklo žalobcom 1/ až 3/ (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobcovia 1/ až 3/ si vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uplatnili náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd žalobcom 1/ až 3/ ich náhradu žalovaným nepriznal s poukazom na ust. § 150 O. s. p. Dôvody osobitného zreteľa odvolací súd videl v tom, že žalobcovia opomenutím nemali svoje preukázané vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti riadne evidované v katastri nehnuteľností, čo viedlo k tomu, že správca konkurznej podstaty riadne si vykonávajúci povinnosti správcu, predmetnú nehnuteľnosť zapísal do súpisu konkurznej podstaty bez toho, aby zápis žalobcovia napadli vylučovacou žalobou, a úspešne v konkurznom konaní odpredal, ktorému postupu vzhľadom na okolnosti zistenia vlastníctva nehnuteľnosti a časovej následnosti nemožno vytknúť nesprávnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová